

„... engesztelődjete ki az Istennel!” (2Kor 5,20)

A földön sokfelé dúlnak kegyetlen és véget nem érő háborúk, és pusztítanak családokat, törzseket és népeket. Egy húszéves lány, Glória meséli: „Megtudtuk, hogy az egyik falut felégették, és sokan vannak, akiknek semmijük sem maradt. Barátaimmal összegyűjtöttük, amiről úgy gondoltuk, hogy hasznos lehet: matracot, ruhát, élelmiszert. Nyolc órát utaztunk, míg odaértünk, és teljesen kétségbeesve találtuk ezeket az embereket. Meghallgattuk, vigasztaltuk, átöleltük, biztattuk őket. Az egyik család azt mondta: »A kislányunk bent volt a házban, amikor fölgyújtották, és úgy éreztük, mi is meghaltunk vele együtt. A ti szeretetetekből erőt merítettünk, hogy meg tudjunk bocsátani azoknak, akik ezt tették.«”

Pál apostol tapasztalata is hasonló, mert üldözte a keresztényeket ^[1], aztán teljesen váratlanul egyik útja során találkozott Isten ingyenes szeretetével. Isten pedig éppen őt küldte, hogy nevében hirdesse a kiengesztelődést.

^[2]

Így szenvedélyes és hiteles tanúságtevője lett Jézus misztériumának: halálának és föltámadásának, amellyel kiengesztelte a világot Istennel, hogy mindenki megismerhesse és megélhesse a közösséget vele és a testvérekkel. ^[3] Pál igehirdetése által az evangéliumi üzenet: „engesztelődjete ki Istennel”, még a pogányokhoz is eljutott és meghódította őket, pedig akkoriban úgy tekintettek rájuk, hogy ők állnak legmesszebb az üdvösségtől.

Hagyjuk, hogy Isten irgalma – túláradó szeretete – a mi szívünket is meggyógyítsa, annak ellenére, hogy sokszor elbizonytalanodunk a hibáink és tévedéseink miatt, amelyek el akarják hitetni velünk, hogy nincs is szükségünk erre. Ő végre szabaddá tesz minket, hogy másokkal is megosszuk ezt a mérhetetlen kincset, és hozzájáruljunk a béke építéséhez, mely Isten terve az emberiségről és az egész teremtet világról. Ez fölötte áll a történelem minden ellentmondásának, ahogy Chiara Lubich is írja:

„(...) A kereszten, Fiának halála által Isten tanúságot tett irántunk való végtelen szeretetéről. Krisztus keresztye által kiengesztelt minket önmagával. Hitünknek ez az alapigazsága ma különösen is aktuális.

Ez az a kinyilatkoztatás, amelyet az emberiség vár: igen, Isten szeretete mindenkihez közel van, és mindenkit túlradóan szeret. A mai világnak szüksége van erre a hírre, de mi csak akkor tudjuk ezt elmondani, ha előbb meggyőzzük önmagunkat. Újra és újra meg kell hallanunk ezt a hírt, és éreznünk, hogy Isten szeretete vesz körül bennünket akkor is, amikor ennek az ellenkezőjét gondolnánk. (...) A magatartásunkkal kellene hihetővé tennünk ezt az igazságot, amelyet hirdetünk. Jézus világosan megmondta, hogy mielőtt az oltárra visszük az áldozatunkat, ki kell békülnünk testvéreinkkel, ha valami panaszuk van ellenünk (vö. Mt 5,23-24)... Szeressük egymást úgy, ahogy ő szeretett minket, ne zárkózzunk be és ne legyenek előítéleteink, hanem nyitottan fogadjuk be és értékeljük felebarátaink pozitívumait, legyünk készek az életünket adni egymásért. Ez Jézus legfőbb parancsa, a keresztények megkülönböztető jegye, amely ma ugyanúgy érvényes, mint Krisztus első követőinek idejében. Ha megéljük ezt az ígét, akkor valóban a kiengesztelődés magvetői leszünk.” [\[4\]](#)

Ha így élünk, napjaink tele lesznek baráti és kiengesztelődést hozó gesztusokkal a családjainkban, a családok között, az egyházunkban és az egyházak között és minden vallási és világi közösségben, ahová tartozunk.

Letizia Magri

forrás: fokolare.hu